Amor a primera vista

La companyia Ailey II va actuar dissabte a Peralada

Un moment de l´actuació de la companyia Ailey II, dissabte al festival de Peralada.

Ballet: dansa escènica molt evolucionada i estructurada que s'harmonitza amb els ritmes d'obres orquestrals, escrites o no d'una manera expressa amb aquesta finalitat, i amb l'espectacle plàstic de la decoració pictòrica. Amb aquesta definició més o menys memoritzada i païda, enfilo cap a Peralada.

CARLES ROSELL | PERALADA

Al Festival de Peralada, que enguany celebra la seva trentena edició, hi actua la companyia nord-americana Ailey II. És el primer cop en els seus 42 anys d'història que trepitja l'Estat espanyol i si la fama que la precedeix és certa (he arribat a llegir que agrada, i molt, al matrimoni Obama), dedicar dues hores de la nit del dissabte per gaudir de les seves coreografies ha de valer la pena. M'imagino a uns quants ballarins saltant amunt i avall amb poca roba, llançant-se pel terra i fent giragonces mentre la música va sonant. La meva ment no va gaire més enllà; encara sóc verge en aquest territori. Parlar i escriure de futbol, de si el Girona FC guanya aquí o perd allà, és el meu pa de cada dia, així que arribo a l'Alt Empordà amb els cinc sentits ben activats. No me'n vull perdre ni una. Sobretot, perquè després ho he d'explicar. I el que em trobo, va molt més enllà del que surava pel meu imaginari. Per sort.

Perquè gaudeixo. I molt. L'espectacle, partit en tres parts i que s'allarga fins ben entrada la mitjanit, no es fa mai feixuc. Passa volant. En tenen la culpa els 12 ballarins de la companyia, com també els múltiples ritmes i músiques que els fan dansar d'una manera inimaginable. Durant una bona estona, els prop de 1.800 espectadors que, com jo, s'han citat a Peralada, no poden fer altra cosa que vibrar, gairebé sense temps per aplaudir entre coreografia i coreografia, fins i tot deixant anar alguna exclamació de sorpresa davant l'agilitat i flexibilitat dels cossos que tenen al davant. El que arriben a fer, a vegades, sembla impossible. El públic s'emociona; d'una manera continguda durant un munt de minuts, per acabar esclatant al final, amb una ininterrompuda i sonora ovació de mans i peus més que merescuda.

Perquè la nit va in crescendo, al compàs de l'espectacle. L'energia i l'entrega dels ballarins va en augment, a mesura que van passant els minuts. El ritme d'In&Out, una coreografia de Jean Emile pensada per transmetre els bons i mals moments que la vida contemporània t'ofereix, serveix per donar el tret de sortida. El jazz, els constants canvis de llum i l'energia que els intèrprets deixen anar al damunt de l'escenari són suficients per captar l'atenció de l'espectador. La meva, sobretot. La cosa promet. M'ho confirma Gêmeos, un duet ideat per Jamar Roberts i interpretat a les mil meravelles per Gabriel Hyman i Lloyd A. Boyd III. Els seus moviments i el soul que els acompanya, em fascinen. La primera pausa arriba gairebé per sorpresa, sense avisar. Ja?

Hi ha ganes de més i l'espera no defrauda. La segona part arrenca amb menys força, però molta més tendresa i sentiment. Something tangible, del premiat Ray Merce, és una història d'amor i passió que t'atrapa des del primer moment. Falta el plat fort de la nit. Una altra petita pausa (aquest cop menys espectadors decideixen aixecar el cul de la cadira) serveix de preludi per a Revelations, creada l'any 1960 per Alvin Ailey, fundador de la mateixa companyia i l'ideòleg d'una de les peces de dansa moderna més vistes de tota la història. És aquí on els colors més càlids tenyeixen l'escenari, on la música afroamericana s'apodera del tot. A l'espectador no li queda cap més remei que emocionar-se: s'encomana dels ritmes més alegres, com també s'entristeix quan la música així ho demana. La coreografia, ratllant la perfecció amb una vigorositat i energia increïble per part dels ballarins, enamora el públic, que s'uneix així al caire reivindicatiu de la peça, ideada fa més de mig segle per defensar la igualtat de classes i gèneres als Estats Units. És la millor manera per posar el punt i final a una nit rodona, que acaba amb una part del públic dempeus, una eixordadora ovació i un bis d'allò més ben rebut.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/estiu/2016/07/18/amor-primera-vista/794529.html?utm_source=rss